

Alexei Ivanovici

SĂ MĂ IEI
SĂ FUGI DE MINE

București, 2022

Coperta: *Ioana Zdrălea*

Ilustrație copertă: *Ioana Zdrălea*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IVANOVICI, ALEXEI

Să mă iei să fugi de mine / Alexei Ivanovici. -

București : Bifrost, 2022

ISBN 978-606-95341-4-4

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autorului.

Copyright © 2022

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3,

București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

SĂ MĂ IEI
SĂ FUGI DE MINE

CUPRINS

Gânduri / 11
De n-am fi / 13
Alungă-mă / 15
Mi-ai rămas / 17
Tu ești amintirea mea / 19
Iartă-mă că doar am fost / 21
Fecioara mea de fier / 23
Fără tine / 25
O umbră mi-ai lăsat / 27
O noapte / 28
Tu, trecutul meu amar / 31
Mi-ai fost / 33
Te aștept / 36
Te aștept să nu mai vii / 37
Mergi fără mine / 38
Al tău / 39
M-ai iubit / 41
Ești reală / 42
Firea mărunță / 43
Pedeapsă / 44

- Rânduri pentru tine / 45
Ascunsă printre rânduri / 47
Bucată dintr-o carte / 49
O infinitate / 51
Ușa mereu deschisă / 53
Gând la gând / 54
Ai fost a mea / 55
Apus / 56
Copii în ploaie / 57
Femeia slavă / 58
Un scriitor, o dansatoare / 60
Noți fără tine / 62
Prizoniera iubirii mele / 63
Difuz în doi / 64
Muza / 65
Trecut amar / 66
În lipsa ta / 68
El: Nu-mi urî iubirea / 69
Ea: Îți urăsc iubirea / 71
Prima întâlnire / 73
Încerc să înțeleg / 74
Neliniștea / 75

De ce? / 76
M-ai lăsat să fiu un om / 77
Imagini frânte / 79
Prizonier în lipsa ta / 80
Goală erai. Gol am rămas / 82
Te-am scris, dar te-am pierdut / 86
Gând la noi / 88
Mi-e dor să-ți fie dor / 89
Noi / 91
Final / 93
Aprecieri critice / 95

GÂNDURI

O siluetă mărunță ce a lăsat o umbră uriașă se plimbă printre aceste pagini și pare că nu vrea să iasă. Ține prizonier poetul ce s-a împăcat cu chinul și în nopți târzii mai scrie, când se îneacă iar cu vinul. Pasul ei se mai aude și sărutul se mai simte și doar gândul că se va întoarce stă și-mi sună adânc în minte.

Vocea ei mi-a lăsat un ticăit în cap ce se îmbină cu orice sunet ce mă înconjoară și creează versuri. Iubirea a devenit o povară ce apasă greu pe aceste foi în rânduri.

E un ticăit de ceas ce îmi scurge timpu-n rime.

Tic, tac, tic, tac gândurile nu-mi mai tac.

"Find what you love and let it kill you"

Charles Bukowski

De n-am fi

De n-aș fi pe lumea asta
Te-aș iubi în altă viață
Și ți-aș contura ființa
Scrisă-n versuri dimineață

De n-aș fi al tău acum
La un colț am să aștept
Și am să-ți răsar în drum
Să te strâng forțat la piept

De n-aș fi poetul tău
M-ai citi prin librării
Și ți-aș otrăvi ființa
Vrând să cauți, să mă știi

De n-aș fi să-ți spun acestea
M-aș crea în al tău vis
Mi-aș sădi în el dorința
Și să stau mereu aprins

De n-aş fi, n-ai fi nici tu
Dar ne-am căuta ca orbii
Stând cu ochii-n cerul gol
Până ni-i mănâncă corbii

Alungă-mă

Am intrat în casă țintit de-a ta privire
Mă adânceam în gânduri și recea mea neștire
Și îți vedeam cum portul și ochii străpungeau
Și-mi murmurai din buze: Îmi ești, dar nu te vreau

O panică m-atinge și gândul îmi tresară
Îmi e acum un clar purtarea ta de-aseară
Și ce credeam că-mi ești, și-ai fi a mea pe veci
Purta acum un gând: Te rog, te rog să pleci

Ce-aș fi putut să fac când totul se destramă
Când ce era un scut a devenit o armă
Și vocea ta în tremur ce se ferea de mine
Lovea cu unde reci: Să uiți c-am fost cu tine

Să uit? Să uiți și tu, ceea ce am clădit
Ce am furat din lume și ce ți-am oferit
Dar am să plec acum pe drumul meu cel lung
Căci singură mi-ai spus: Pleacă, să nu te-alung

Tu urma să îmi pierzi și izul meu de fum
Aruncă-mi alcoolul și dâra mea de scrum
Încuie ușa-n spate după ce am să plec
Căci am promis atunci: Pragul n-am să-ți mai trec

Să ștergi mirosul meu și pașii din covor
Să scoți portretul nostru ce mai atârnă-n hol
Și cana mea să spargi, prosopul să-mi arunci
Să-ți pui mesaj în piept: Când mă mai vezi, să fugi

Să uiți privirea mea, sărutul matinal
S-adormi, să te trezești cu gândul tău banal
Și când îți va fi dor să-ți mai scriu poezii
Să-ți amintești ce-ai scris: Să pleci, să nu mai vii

Să cauți pentru mine tot ce am pierdut
Să strângi ce-am aruncat din ceea ce-am avut
Și poarta s-o închizi, copacii să-i apleci
Și să îmi lași mesaj: Pe-aici să nu mai treci

Mi-ai rămas

Printre rânduri ești ascunsă
Spânzurată de-al meu gând
Tu ești veșnica mea muză
Și te etalez scriind

Să rămâi așa-n cătușe
Și-n privire să-mi lipsești
Sprijinită de-a mea ușă
Murmurându-mi doar povești

Hrană tu să-mi dai doar umbră
Și să vreau doar să te-ating
Dar ține-mă-n mintea-mi sumbră
Să mă ard și să mă sting

Lasă-mă suflat de vânt
Lasă-mă cuprins de vicii
Dar sădește-mi-te-n gând
Și mă umple de indicii

Dă-mi un drum fără sfârșit
Ce-i pavat cu agonie
Să te caut amețit
Și ghidat de nebunie

Dă-mi peisajul fumuriu
Dar să văd conturul tău
Ce mă cheamă în pustiu
Unde este locul meu

Am să bat aceste culmi
Chiar de vor părea povești
Și-am s-arăt acestei lumi
Ce mi-ai fost și ce îmi ești

Tu ești amintirea mea

Tu deși mi-ai fost aproape
Eu nu pot să etalez
Că ești chinul meu în noapte
Și cu tine mă sedez

Lumii nu am să arăt
Nu pot să îți vărs esența
Chiar de macină încet
Și-mi creează dependența

Tu a mea muză divină
Ce te torn în alcool
Ce m-apasă ca o vină
Și mă-neacă într-un gol

Nu am să te iau la rost
Dar am să creez poveste
Și-am să afișez ce-ai fost
Ce-mi lipsește și nu-mi este

Să nu-i las ca să te știe
Dar să-i fac să presupună
Că-mi ești gând în poezie
Și-n ființa mea nebună

Am să te sădesc în minte
Și-ai să crești pe al meu plac
Să-mi dai hrană în cuvinte
Tu și chipul tău cel drag

Băuturii să-mi fii vină
Fumului să-mi fii o scuză
Și în calea non-creștină
Să-mi devii o călăuză

Să mă faci să cred în tine
Chiar de-mi ești doar un sfârșit
Dar să fii doar pentru mine
Tu, dezastrul meu iubit

APRECIERI CRITICE

„Poezia este un gând al iubirii întrupat în cuvânt”, scria, inspirat, cineva cândva. Suntem cu toții de acord că principiile solide construiesc caractere puternice și că pentru a fi cu adevărat om ai nevoie de integritate, sinceritate și curaj. Poeții sunt astfel de caractere puternice, deoarece trecerea lor curajoasă și sinceră prin infern le oferă șansa de a scoate la lumină metalul cel mai prețios, Poezia. Volumul de debut al tânărului poet Alexei Ivanovici, „Să mă iei să fugi de mine”, demonstrează că acesta face parte dintre cei care cred în inspirație, dintre cei care au găsit în suferință cerneala creației. Poemele lui vorbesc despre sufletul aflat într-o permanentă căutare. Un tulburător cântec se desprinde din poezia lui Alexei Ivanovici, cântec care rămâne cu tine, cititorul, precum un parfum în nările fremătânde, dornice să descopere unde duce calea deschisă astfel. Se adresează iubitei aproape în fiecare poem : „De ce te vreau și nu-mi mai trece?”, „M-ai lăsat să fiu un orb, un surd”, „Goală erai, gol am rămas”, „Mă înec, tușesc, mă sting”, „Când am pierdut tot ce-am avut”, „Te-am scris, dar te-am pierdut”. E ca și cum poetul a așezat față-n față, ca pe două armate care se privesc, ființa lui și cea a iubitei, pentru a savura spectacolul încheștării, căci ce poate fi mai dureros decât războiul dintre cel care iubește și cel care nu se lasă iubit? În inima discursului său liric

este prezentă lupta dintre Bine și Rău. În ciuda tristeții omului care a pierdut bătălia, peste drama lăuntrică adie un vânt dintre Rai. Dacă mă întrebați pe mine, e vorba despre Raiul Poeziei. Alexei Ivanovici are o complexitate a sentimentului, un registru de stări nuanțate pe măsura universului interior. Alternează între resemnare, entuziasm, candoare, credință și posesie. Din fiecare poem prezent în acest volum se desprinde frumusețea zborului numit iubire, un îndemn la trăirea vieții. Să fim treji, să fim prezenți, să iubim, să vibrăm înalt. Acestea sunt ideile pe care le-am desprins din poeziile prezente în acest volum de debut al poetului. Poate că acest prim pas îl va încuraja să nu se oprească aici și să continue. Salvarea lui va fi prin intermediul Poeziei.

Loreta Popa

scriitoare și jurnalistă

(Muzeul Național al Literaturii Române)

În liricele încercări de mărturisire ale lui Alexei Ivanovici transpar, îmi pare, înainte de toate, sinceritatea și simplitatea – chiar naivitatea – de totdeauna ale poezilor basarabeni. Autorul nu decantează, nu rafinează stări pentru a construi opere. De aceea, ar fi o pripeală ca poeziile din acest volum să fie judecate ca fiind ale unui scriitor – cu atât mai mult cu cât Ivanovici se află la debut. Or, ceea ce cred că se poate spune, cu îndreptățire, despre „Să mă iei să fugi de mine” este că aici întâlnim un bărbat care, pentru a ostoi durerea insuportabilă a amintirilor, dincolo de tutun și alcool, își află o brumă de liniștire în ticluirea imediată a unor catrene. Rimele – prejudecate în ziua de astăzi ca demodate – servesc doar de pretext.

Un moment! Să fie aceste poezii doar calmant? Hotărât, nu!

Ceea ce m-a convins la Alexei Ivanovici nu a fost o poezie anume, ci disponibilitatea de a-și exploata suferința pentru a scrie. Pentru oamenii de rând, asta ține de neacceptarea încăpățânată a sfârșitului unei relații, de cultivarea morbidă a unei dependențe sau, pur și simplu, de autoflagelare ori masochism. Totuși, creatorii autentici nu se judecă astfel. Dacă va transforma această disponibilitate în vocație, aceasta este alegerea lui Alexei

Ivanovici. Pentru că, este convingerea mea, operele mari sunt rodul celei mai grele încercări a omului – suferința.

De aceea, abundența conjunctivului – prezent de două ori chiar în titlul volumului – exprimă neputința stăpânirii atâtor dorințe scâncite – nu de puține ori contradictorii – care însoțesc despărțirea de femeia iubită. Între dorința ca muza să se întoarcă – fie această întoarcere chiar autodistrugerea, oricum e preferabilă prăpădului singurătății – și dorința ca ea să încheie agonia ruperii pentru care singură este răspunzătoare, totul nu este decât așteptare maladivă.

„Să mă iei să fugi de mine” exprimă, pentru mine și, aș îndrăzni, înainte de toate, realitatea că o despărțire nu este niciodată deplină sau că, în orice caz, peste o despărțire un bărbat nu poate, cu-adevărat, trece vreodată.

Ștefan Paraschiv

scriitor și publicist

(Universitatea din București)

